

bình thường. Tôi không cảm được, bật thốt lên cảm ơn trời Phật.

NÓI QUA ĐIỆN THOẠI

CỨU MỘT NGƯỜI XẤP LÌA BỎ ĐỜI

Tôi Hồ Thị Kim Hoa, một lần nữa xin kể lại một chuyện nghe qua có vẻ lạ cũng trong năm 2013.

Tôi còn một ông anh thứ 7 còn ở Việt Nam (ở tại Vĩnh Long). Sau 36 năm tôi xa cách, từ lúc tôi rời xa quê hương Việt Nam qua nước Úc sống.

Lúc ra đi tôi mới có 29 tuổi và có 2 con, từ lúc qua xứ lạ quê người, mới qua thì cũng lo làm ăn, vật lộn với đời sống, con cái rồi bệnh hoạn khổ vô cùng. Ngày tháng trôi qua đã 36 năm tôi không hề liên lạc với ông anh này. Còn những anh chị khác cũng ở Mỹ mà tôi cũng rất ít liên lạc.

Có một hôm tôi nằm chiêm bao, thì tôi thấy mẹ tôi hiện về cho thấy. Tôi cũng lấy làm lạ vì mẹ đã mất lâu rồi mà sao hôm nay cho thấy. Hồi lúc cha mẹ tôi còn sống lúc về già sống với ông anh này. Tôi nhớ lại nên điện thoại cho bà chị ở Texas. Bà chị cho biết là : Người anh thứ 4 ở Dallas, Mỹ đã mua vé đi về Việt Nam để tiễn đưa ông anh thứ 7 ở Việt Nam sắp sửa lìa bỏ cõi đời (Bác sĩ cho biết là sắp ra đi).

Tôi hỏi bà chị ở Mỹ là ông anh thứ 7 ở Việt Nam bị bệnh gì? Thì chị tôi nói là ông anh thứ 7 bị bệnh đái tháo đường tới thời kỳ quá nặng mà lại máu cao nữa, ôi bệnh đủ thứ, và phải cưa 2 chân lên tới sát bên háng.

Sau khi nghe bà chị nói về ông anh này lúc đó trong đầu tôi nghĩ là cha mẹ sinh ra 7 anh em mà lúc về già cha mẹ chỉ sống với ông anh này, thôi thì mình điện thoại nói chuyện với ông một chút trước khi ông lìa khỏi đời. Vì vậy, tôi điện thoại cho ông anh này liền, lúc điện thoại ông anh nói với tôi là ông đang ở bệnh viện và đang chờ kêu tới tên lên bàn mổ (cưa 2 chân). Tôi nói anh nín đi, đừng có nói chuyện nữa mà nghe tôi nói thôi. Trong lúc này tôi bảo anh cố gắng ráng kè ráng niệm Phật liền đi. Ông làm theo và niệm được vài phút, ông nói thôi tới giờ kêu tới tên để lên bàn mổ để cưa chân rồi. Tôi từ biệt, Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra cho ông. Đến 1 tuần lễ sau tôi điện thoại cho bà chị ở Mỹ, bà chị tôi cho biết là ông anh thứ 7 bây giờ khỏe rồi, không có chết và không có cưa 2 chân. Bà chị này thuật lại với tôi là nghe cậu 7 – (là cái anh bị bệnh) nói : trong lúc tôi điện thoại cho ông thì lúc đó ông không còn biết gì hết coi như vô cỏi hư không (ông anh này từ nhỏ tới lớn không có tu hành gì hết mà ông nói vô cỏi hư không rồi không

biết gì nữa). Tới khi tỉnh lại thì bác sĩ nói không cưa chân và khỏe trở lại.

Ông anh này điện thoại cho bà chị thứ 5 ở Texas và thuật lại hết mọi chuyện cho bà chị nghe và hỏi bộ con Hoa nó là Bè trên hả? sao mà nó nói chuyện với tôi có 5 phút mà bây giờ tôi không chết, mà cũng không bị cưa chân nữa. Trước kia khi đi tôi phải chống gậy mà bây giờ bỏ gậy rồi.

Kỳ đi đại hội 2014 ở Campuchia, tôi ghé về Việt Nam và ghé thăm ông anh thì thấy ông anh khỏe lắm và hồng hào. Tôi dạy cho ông niệm Phật, thú thật tôi cũng không ngờ là trong lúc lên bàn mổ để cưa chân và sắp lia đời mà bây giờ khỏe mạnh được như vậy. Tôi cũng không ngờ có một cú điện thoại khoảng 5 phút mà cứu được người anh của mình.

Một lần nữa tôi lại mừng là nhờ tu theo Pháp Lý Vô Vi mà mình có thể cứu được một người.

36 năm trời xa cách (anh chị không hề biết tin tức gì về tôi, tôi cũng không có liên lạc với ai – ly gia cắt cái). Chuyện nghe qua khó tin nhưng đó là sự thật. Tôi xin viết lại để cho các bạn đạo biết.

Hỡi những người tu theo Pháp Lý Vô Vi cố gắng tu. Trời Phật lúc nào cũng ở bên cạnh chúng ta. Còn riêng về phần tôi nếu không có tu theo pháp này

tôi sẽ không chịu đựng nỗi khổ ở kiếp làm người của tôi. Có bấy nhiêu lời./.

Đôi dòng tâm sự :

Tôi ít ra đời, khi nào có dịp Thầy qua Sydney, Perth và Cairns Úc Châu, tôi mới có dịp đi bát phở với Thầy.

Nay tôi đi Montreal Canada thăm Thầy, sau khi Thầy mất rồi, vé máy bay của tôi còn hạn ở lại 1 tuần mà tôi không đổi vé về Perth cho sớm được, là tại vì tôi cùng đi với bạn đạo Trần Ngẫu – đã đổi vé 1 lần rồi nên đành chịu ở lại thêm 1 tuần lễ nữa. Ở 2 tháng mà không có đi đâu hết, nên tôi và Trần Ngẫu đi shop cho biết. Mỗi khi ra đời đi bát phở, thì đi với Thầy trong dịp có Thầy qua, nay đi bát phở thì không có Thầy, tôi vừa đi vừa khóc và bật ra tiếng hát nùng.

“Đường phố muôn người thiếu vắng Ông.

Ôi để lại bao thương tiếc cho người đời”.

Hai cơ duyên này quá đầy đủ cho tôi.

- Sau khi Thầy ra đi, tôi về Perth, nhớ Thầy không nguôi, mới vài tháng mà nói chi, phải là nhớ suốt đời suốt kiếp mới đúng.

Các bạn ơi, ngày nay tôi còn sống sót để viết lại những dòng chữ này, tôi kính đội ơn Trời Phật, Đức Tổ Sư, Đức Phật Vĩ Kiên và cũng không quên cảm ơn tất cả những người đã giúp đỡ tôi trong lúc tôi bệnh. Nhờ đạo hạnh tu của Đức Thầy đã cứu sống tôi. Tôi chỉ biết là trả ơn Trời Phật và Đức Thầy bằng cách rang lo tu và tiếp tục tu mãi mãi.

Lẽ đời vô thường, đâu có biết chết sống lúc nào. Thôi thì có bao nhiêu ấn chứng tôi viết lại theo lời chỉ dạy của Đức Thầy, ghi chép những gì đã ngộ được lúc Thiền để in thành sách độ đời.

ẤN CHỨNG TU HỌC

Kính thưa Quý Bạn đạo, tôi xin bắt đầu viết.